

Nhớ ơn thầy cô

20

11

Ởn nghĩa thầy cô mãi không quên

Bao năm tháng,nay ta giật mình tỉnh giấc
Sắp qua rồi những tháng ngày thân thương
Những ngày vui của 1 thuở đến trường
Đang trôi dạt theo từng chòm mây trắng.
Con nhớ lắm những ngày xưa đắm thắm
Cô dạy con từng nét chữ vần thơ
Cô đưa con gõ cánh cửa cuộc đời
Và duyên dáng của một người con gái.
Tâm hồn con,một nỗi buồn dài
Cô ôm ấp , xoa đầu khi con khóc
Vàng trán cô những vằn nhăn se sắt
Âu yếm nhìn chúng con
Tuổi nhỏ chúng con nào đâu biết ưu phiền
Vẫn ngỡ nghịch gọi cô là “trại chủ”
Và chúng con là những con cừu bé nhỏ
Cô chăn dắt trên đồng cỏ tri thức bao la.
Khi những ngày cuối của thời học sinh sắp qua
Con mới giật mình nhận ra một điều nho nhỏ
Một tình thương bao la và vô tận
Cô dành cả cho những con cừu nhỏ-chúng con.

BỤI PHẤN

Khi tôi ném bảng năm ngang ngổn
Thầy đến bên tôi vè ôn tồn
Viết lên đôi chữ cười vui vẻ
Bảng cũng như ta cũng có ” hồn “...!

Bụi rớt rơi trên dáng hao gầy
Phấn chì bụi phủ tóc như mây
Rớt bay hồn phấn tan từng mảnh
Rơi xuống làm thêm bạc tóc thầy

Có phải thầy đang nẩy hạt mầm ?
Hạt mầm thầy chăm bón quanh năm !
Bụi thời gian cứ bay theo gió
Nào biết rày mai sẽ thăng trầm

Rơi như lá úa nay lìa cành
Trên đường gian khổ hóa mong manh
Bụi giăng ngày xưa thầy tôi đã
Giảng giải từng câu thiếu niên thành.....

Có biết ngày mai sẽ ra sao
Hạt mầm thầy nẩy biết là bao
Bụi trần phấn toả mau phai thắm
Nào biết ngày sau sẽ thế nào !

Rơi rơi nắng gió sương mờ ảo
Trên mái trường xưa nhạt ngói màu
Tóc người xưa cũng chen sợi bạc
Thầy đó trường đây lệ cứ trào....

Con vẫn yêu sao những điểm 10
Yêu thầy trách phạt học mà chơi
Phút giây ngày ấy như sống lại
Này tuổi thơ ngây chẳng hết lời

Làm sao để trở lại ngày xưa
Có thể ngoan hơn chẳng nghịch đùa
Nào ai không nhớ mình ” hưởng ” phạt
Quên những trận đòn đã từng chưa?

Ngày nay con vẫn giữ ân tình
Xưa còn non trẻ đã miệt kính
Thầy - Cô nâng sách tay dìu dắt
Dạy dỗ thành nhân giúp nước mình

Khi con cất bước xa mái trường
Tuổi người đã đủ để vắn vừng
Còn lưu luyện Bạn - Thầy - Cô mãi

Thơ thần dân câu thả sâu thương

Ngày xưa, ngày xưa.....

Tự lúc ấy, tôi đã chào đời.
Tiếng trống trường vang dội trong tôi.
Khi chập chững mẹ đã dắt tôi đến đó.
Buổi ban đầu tôi bờ ngỡ âu lo.
Nhìn thấy cô, tôi hốt hoảng la to.
Cô nhìn tôi , tôi nhìn cô như hai người xa lạ.
Cô bước tới, đón tôi vào lớp học.
Lúc ấy tôi òa khóc...giờ không quên.
Cô nâng tôi , nhẹ nhẹ xoa vào đầu.
Giọng cô thánh thót như lời ca của mẹ.
Bàn tay cô, dịu mát và êm ái.
Mái tóc cô ngày ấy đen óng ả.
Khi nhìn lại , cô đã đưa tôi vào lớp học.
Ngày đầu tiên , cô hát cho chúng tôi nghe.
Giọng cô hát như lời mẹ ru con.
Rồi dần dần , chúng tôi yêu quý cô.
Lớp học ấy trở thành ngôi nhà mới
Một mẹ hiền và hàng chục đứa con thơ ngây
Cô mến yêu , giờ đây con khôn lớn.
Nhớ về cô, con như muốn òa khóc loa to.
Chắc giờ đây, tóc cô đã bạc màu.
Giọng của cô, chắc yếu hơn rồi nhỉ ‘.
Bàn tay cô , vết nhăn nhiều lắm không ạ ‘.
Con không quên , ấm ộp ngày tựa trường.
Ơn cô nặng nghĩa trong lòng con.
Cô ạ ‘. 19 ngày 20/11 rồi cô nhỉ
Qua cuộc thi , con gửi lời tốt đẹp nhất đến cô.
Chúc mẹ hiền ngày 20 tháng 11 vui khoẻ hạnh phúc.

Lời Cảm Tạ

Tôi đứng lặng giữa cuộc đời nghiêng ngả
Để một lần nhớ lại mái trường xưa
Lời dạy ngày xưa có tiếng thoi đưa
Có bóng nắng in dòng sông xanh thắm

Thoáng quên mất giữa tháng ngày ngọt đắng
Trường thành này có bóng dáng hôm qua
Nhớ đc điều gì đc dạy những ngày xa
Áp dụng - chắc như cội nguồn đã có

Nước mắt thành công hoà nỗi đau đen đỏ
Bậc thềm nào dịu dặt những bước đi
Bài học đời đã học đc những gì
Có nhắc bóng người đương thời năm cũ

Vun xới cơn mơ bằng trái tim ấp ủ
Để cây đời có tán lá xum xuê

Bóng mát dừng chân là một chốn quê
Nơi ơn tạ là mái trường nuôi lớn

Xin phút tĩnh tâm giữa muôn điều hời hợt
Cảm tạ mái trường ơn nghĩa thầy cô

Mười bảy và thầy

Mười bảy năm tới trường,
Mười bảy năm vất vả
Thầy dạy dỗ chúng con.
Từ lúc còn chập chững,
Chưa biết đọc, biết viết
Nói năng còn chưa vững
Rồi nghịch phá lung tung.
Gieo bao nhiêu rắc rối

Rồi giả vờ không biết,
Làm thầy phải lo âu.

Mười bảy năm tới trường,
Mười bảy năm thầy dạy
Bao lẽ phải điều hay.
Dạy từ cách đi đứng,
Đến cách học nói năng.
Dạy chúng con tri thức,
Dạy lẽ phải tình thương.
Thầy dạy biết bao điều,
Giản dị mà ý nghĩa,
Cho mỗi đứa chúng con.

Và rồi hôm nay đây,
Mười bảy năm khôn lớn
Mười bảy năm con hiểu
Tình thương và tấm lòng
Mà thầy luôn dành tặng
Cho mỗi đứa chúng con.
Mười bảy năm tóc thầy
Bạc thêm mười bảy sợi
Già thêm mười bảy lần
Vì đàn con nghịch ngợm

Mười bảy năm con biết
Mười bảy ngày nhà giáo
Mười bảy những lời chúc
Con xin dành tặng thầy
Với mười bảy ý nghĩa
Rằng: mười bảy năm rồi
Con sẽ không quên được
Mười bảy lớp kiến thức
Con học được từ thầy
Một kho tàng tri thức
Và tấm lòng nhân ái...
Thầy đã dạy chúng con !

CÔ ƠI

Rời mái trường thân yêu
Bao năm rồi cô nhỉ ?
Trong em luôn đọng lại
Lời dạy bảo của cô

Ngày ấy vào mùa thu
Bước chân em rộn rã...
Cô không lời từ giã
Xa trường tự lúc nào

Em ngỡ như chiêm bao
Cô về đâu, chẳng biết?
Vẫn vang lời tha thiết
Từ giọng cô dịu hiền

Thời gian bước triền miên
Cô chưa lần quay lại
Chúng em nhớ cô mãi
Mong thấy cô trở về

Lúc xưa cô vỗ về...
Nay chúng em khôn lớn
Ngày rời trường gần đến
Bao giờ gặp lại cô ?!

Gặp lại Thấy

Con dừng lại phía hàng cây
Bồi hồi khi gặp dáng thầy hôm nao
Trường xưa vẫn nét ngày nào
Và đây vẫn dáng thầy cao cao gầy

Vẫn bao la một vòng tay
Đón con như thể chưa ngày cách xa
Kiềm lòng để lệ khỏi nhòa
Giọng thầy trầm ấm “thật thà phải con?”
Cái tên thầy gọi riêng con
Đến giờ con thấy vẫn còn mới nguyên
Ước mong con mãi không quên
“thật lòng vững trí đừng phiến nghe con”
Lợi danh - danh lợi sẽ mòn
Những điều thầy dạy còn hoài khắc tâm
Nhớ tóc thầy điểm hoa râu
Cùng lời chỉ dạy âm thầm con mang

Ai quên đi chuyển đồ ngang
Quên sao người lái thuyền sang bến đời

RỄ THẦY!

Một đám con trai nghịch ngợm
Đứa gọi bố, đứa gọi thầy
“Cho con về làm... Rễ”
Thầy cười hiền - nhẹ khói thuốc bay

Trách thầy sớm “Kế hoạch hóa”
Mà em con đến là xinh
Chẳng lẽ thầy ừ một đứa
Để lũ còn lại... “thất tình”?

Ấm áp mắt cười, thầy dặn:
“Cần lo nhiều đến tương lai
Các trò học hành cho giỏi
Đứa nào cũng là con thầy
Lớp 12 cả rồi đấy
Thầy mong các trò gắng lên
Rồi trò nào muốn làm RỄ

Để thầy...sinh thêm mấy EM”.

THẦY

Cơn gió vô tình thổi mạnh sáng nay
Con bỗng thấy tóc thầy bạc trắng
Cứ tự nhủ rằng đó là bụi phấn
Mà sao lòng xao xuyến mãi không nguôi
Bao năm rồi ? Đã bao năm rồi hử ? Thầy ơi ...
Lớp học trò ra đi, còn thầy ở lại
Mái chèo đó là những viên phấn trắng
Và thầy là người đưa đò cần mẫn
Cho chúng con định hướng tương lai

Thời gian ơi xin dừng lại đừng trôi
Cho chúng con khoanh tay cúi đầu lần nữa
Gọi tiếng thầy với tất cả tin yêu ...

LỜI CỦA THẦY

Rồi các em một ngày sẽ lớn
Sẽ bay xa đến tận cùng trời
Có bao giờ nhớ lại các em ơi
Mái trường xưa một thời em đã sống
Nơi đã đưa em lên tầm cao ước vọng
Vị ngọt đầu đời bóng mát ca dao
Thủa học về cái nắng xôn xao
Lòng thơm nguyên như mùi mực mới
Dẫu biết rằng những tháng ngày sắp tới
Thầy trò mình cũng có lúc chia xa
Sao lòng thầy canh cánh nỗi thiết tha
Muốn gửi các em thêm đôi điều nhắn nhủ

Một lời khuyên biết thế nào cho đủ
Các em mang theo mỗi bước hành trình
Các em lúc nào cũng nhớ đừng quên:
Sống cho xứng với lương tâm phẩm giá...

Rồi các em mỗi người đi mỗi ngã
Chim tung trời bay bổng cánh thanh niên
Ở nơi đâu: rừng sâu, biên giới khắp ba miền
Ở nơi đâu có thầy luôn thương nhớ

Khi thầy về nghỉ hưu

Cây phượng già treo mùa hạ trên cao
Nơi bục giảng giọng thầy sao chột thấp:
"Các con ráng... năm nay hè cuối cấp..."
Chút nghẹn ngào... bụi phấn vỡ lao xao.

Ngày hôm qua hay tự tháng năm nào
Con nao nức bước vào trường trung học
Thương cây lúa hóa thân từ hạt thóc
Thầy ươm mùa vàng, đất vọng đồng dao.

Mai thầy về, sân trường cũ năm đâu?
Hay nổi nhớ lấp vùi theo cát bụi?
Dầu cay đắng, dầu trăm nghìn đau tui
Nhọc nhằn nào thầy gửi lại ngày sau?

Mai thầy về, mùa gọi nắng lên cao
Vai áo bạc như màu trang vở cũ
Con muốn gọi sao lòng đau nghẹn ứ
Đã bao lần con ngổ nghịch thầy ơi!

Không đề

Cầm bút lên định viết một bài thơ
Chợt nhớ ra nay là ngày nhà giáo
Chợt xấu hổ cho những lần cao ngạo
Thì ra con cũng giống bấy nhiêu người.

Cầm bút lên điều đầu tiên con nghĩ
Đâu là cha, là mẹ, là thầy...
Chỉ là những cảm xúc vu vơ, tầm thường, nhỏ nhặt...
Biết bao giờ con lớn được,
Thầy ơi !

Con viết về thầy, lại "phấn trắng", "bảng đen"
Lại "kính mến", lại "hy sinh thầm lặng"...
Những con chữ đều đều xếp thẳng
Sao lại quặn lên những giả dối đến gai người .

Đã rất chiều bến xe vắng quanh hiu
Chuyến xe cuối cùng bắt đầu lăn bánh
Cửa sổ xe ù ù gió mạnh
Con đường trôi về phía chẳng là nhà...

Mơ màng nghe tiếng cũ ê a
Thầy gần lại thành bóng hình rất thực

Có những điều vô cùng giản dị
Sao mãi giờ con mới nhận ra.

5. Người lái đò

Một đời người - một dòng sông...
Mấy ai làm kẻ đứng trông bến bờ,
"Muốn qua sông phải lụy đò"
Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa ...

Tháng năm dầu dãi nắng mưa,
Con đò trí thức thầy đưa bao người.
Qua sông gửi lại nụ cười
Tình yêu xin tặng người thầy kính thương.

Con đò mộc - mái đầu sương
Mãi theo ta khắp muôn phương vạn ngày,
Khúc sông ấy vẫn còn đây
Thầy đưa tiếp những đò đầy qua sông...

6. Thầy Cô

Thầy chính là những vì sao thấp sáng
Là đèn đường soi rọi lối em đi
Còn Cô là người mẹ hiền phú quý
Mà trời dành để dạy dỗ chúng em

Mỗi năm chỉ có một lần
Hai mươi, mười một, ngày dành Thầy - Cô
Học trò bao nét điểm tô
Khăn tơ, áo lụa, kéo vô chúc mừng

Trời thu nắng đẹp từng bừng
Đưa thì hoa huệ, đưa thì cúc xinh
Tung tăng biểu lộ ân tình
Bao ngày mệt nhọc Thầy - Cô dỗ dành

Bây giờ vài phút mỏng manh
Chúng em họp lại, kính Cô, kính Thầy
Ngày vui nhà giáo sum vầy
Mong thầy - cô khỏe, trông người tiếp sau

7. Lời Ru Của Thầy

Mỗi nghề có một lời ru
Dở hay thầy cũng chọn ru khúc này

Lời ru của gió màu mây
Con sông của mẹ đường cây của cha

Bắt đầu cái tuổi lên ba
Thầy ru điệp khúc quê nhà cho em
Yêu rồi cũng nhớ yêu thêm
Tình yêu chẳng có bậc thềm cuối đâu!

Thầy không ru đủ nghìn câu
Biết con chữ cũng đứng sau cuộc đời
Tuổi thơ em có một thời
Ước mơ thì rộng như trời, ngàn năm

Như ru ánh lửa trong hồn
Cái hoa trong lá, cái mầm trong cây
Thầy ru hết cả mê say
Mong cho trọn ước mơ đầy của em.

Mẹ ru em ngủ tròn đêm
Thầy ru khi mặt trời lên mỗi ngày
Trong em hạt chữ xếp dày
Đừng quên mẹ vẫn lo gầy hạt cơm

Từ trong vòm mát ngôi trường
Xin lời ru được dẫn đường em đi
(Con đường thầy ngỡ đôi khi
Tuổi thơ lẫn một vòng bi tới rồi!)

Hắn là thầy cũng già thôi
Hóa thân vào mỗi cuộc đời các em
Thì dù phấn trắng bảng đen
Hành trang ấy đủ thầy đem theo mình

8.Trời Sao...

Bầu trời ngàn sao lấp lánh
Lung linh ước vọng học trò
Mái trường long lanh mắt sáng
Ngồi ngồi ước vọng thầy cô...

Trường ơi, là dòng sông mát
Giọt trong kiến thức loài người
Cho em tắm trong sự thật
Lớn dần nhân nghĩa - tinh khôi.

Trường ơi, mái nhà em đấy
Tuổi thơ gọi mãi nơi này
Bảng đen nở dòng chữ trắng

Tay thầy vẫy ước mơ bay.

Thầy chưa từng dang tay đánh
Búp hoa còn giấu trong cành
Tuổi thơ cần nhiều cá tính
Cho đời đủ sắc tươi xanh

Cô ơi dang đôi tay rộng
Ôm em siết chặt vào lòng
Để đôi mắt em ngấn lệ
Long lanh hạt ngọc tình thương

Cô ơi ngọt ngào giọng nói
Bây giờ đời thiếu tiếng ru
Tình thương chảy trên trang giấy
Vào đời rửa sạch nỗi đau

Thầy cô cùng nhau thấp sáng
Niềm tin trong mắt học trò
Ngàn sao giữa trời ước vọng
Sáng ngời ánh mắt nên thơ.

Mãi trong tôi, ngôi trường ấy

Ngày nào còn bờ ngõ
Loay hoay trước cổng trường
Chưa một chút băng khuâng
Với ngôi trường mới ấy

Mấy hàng cây phượng vĩ
Mấy gốc lá bàng to
Hình như muốn thăm thì
Bạn ơi vào đi nhé !

Kìa rừng dương vẫy gọi
Hoà quyện tiếng chim chuyền
Như một khúc giao tình
Cùng đón chào bạn mới .

Vậy mà giờ thấm thoát
Đã bao niên học rồi
Ngôi trường ngày nào ấy
Là một phần trong tôi .

Cũng hàng cây phượng vĩ
Cũng mấy gốc bàng to

Giờ là bạn tri kỷ
Ngày nào cùng có nhau

Mỗi khi lá xào xạc
Như những nốt nhạc vui
Cùng hoà vào điệu hát
Của lũ chim trên cành .

Đến khi hoa phượng nở
Đỏ rực cả sân trường
Cũng là khi ve khóc
Cho tình bạn chia ly

Ôi ! Mái trường yêu dấu
Ôi ! Thầy cô thân yêu
Chắp cho tôi đôi cánh
Bay cao trên đường đời .

Thời gian sao nhanh quá
Đã bao năm xa trường
Nơi phượng xa xứ người
Nhìn cảnh nhớ trường xưa .

Tôi mong ước một ngày
Được về lại trường xưa
Tìm lại chút kỷ niệm
Của một thời mộng mơ .

Đừng nhé thời gian ơi !
Đừng phủ mờ kỷ niệm
Đừng phủ lớp rong mờ
Để còn mãi trong tôi

Nghĩa cô thầy mãi không quên

Bao năm tháng, nay ta giật mình tỉnh giấc
Sắp qua rồi những tháng ngày thân thương
Những ngày vui của 1 thuở đến trường
Đang trôi dạt theo từng chòm mây trắng.
Con nhớ lắm những ngày xưa đắm thả
Cô dạy con từng nét chữ vần thơ

Cô đưa con gõ cánh cửa cuộc đời
Và duyên dáng của một người con gái.
Tâm hồn con, một nỗi buồn dài
Cô ôm ấp , xoa đầu khi con khóc
Vàng trán cô những vằn nhăn se sắt
Âu yếm nhìn chúng con
Tuổi nhỏ chúng con nào đâu biết ưu phiền
Vẫn ngỗ nghịch gọi cô là “trại chủ”
Và chúng con là những con cừu bé nhỏ
Cô chần dặt trên đồng cỏ tri thức bao la.
Khi những ngày cuối của thời học sinh sắp qua
Con mới giật mình nhận ra một điều nho nhỏ
Một tình thương bao la và vô tận
Cô dành cả cho những con cừu nhỏ-chúng con.

Lời chúc cô thầy

Ngày xưa, ngày xưa.....
Tự lúc ấy, tôi đã chào đời.
Tiếng trống trường vang dội trong tôi.
Khi chập chững mẹ đã dắt tôi đến đó.
Buổi ban đầu tôi bờ ngỡ âu lo.
Nhìn thấy cô, tôi hốt hoảng la to.
Cô nhìn tôi , tôi nhìn cô như hai người xa lạ.
Cô bước tới, đón tôi vào lớp học.
Lúc ấy tôi òa khóc...giờ không quên.
Cô nâng tôi , nhẹ nhẹ xoa vào đầu.
Giọng cô thánh thót như lời ca của mẹ.
Bàn tay cô, dịu mát và êm ái.
Mái tóc cô ngày ấy đen óng ả.
Khi nhìn lại , cô đã đưa tôi vào lớp học.
Ngày đầu tiên , cô hát cho chúng tôi nghe.
Giọng cô hát như lời mẹ ru con.
Rồi dần dần , chúng tôi yêu quý cô.
Lớp học ấy trở thành ngôi nhà mới
Một mẹ hiền và hàng chục đứa con thơ ngây
Cô mến yêu , giữ đây con khôn lớn.
Nhớ về cô, con như muốn òa khóc loa to.
Chắc giờ đây, tóc cô đã bạc màu.
Giọng của cô, chắc yếu hơn rồi nhỉ ‘.
Bàn tay cô , vết nhăn nhiều lắm không ạ ‘.

Con không quên , ấm ộp ngày tựa trường.
ƠN cô nặng nghĩa trong lòng con.
Cô ạ ‘. 19 ngày 20/11 rồi cô nhỉ
Qua cuộc thi , con gửi lời tốt đẹp nhất đến cô.
Chúc mẹ hiền ngày 20 tháng 11 vui khoẻ hạnh phúc.

Lời Cảm Tạ

Tôi đứng lặng giữa cuộc đời nghiêng ngả
Để một lần nhớ lại mái trường xưa
Lời dạy ngày xưa có tiếng thoi đưa
Có bóng nắng in dòng sông xanh thắm

Thoáng quên mất giữa tháng ngày ngọt đắng
Trường thành này có bóng dáng hôm qua
Nhớ đc điều gì đc dạy những ngày xa
Áp dụng - chắc như cội nguồn đã có

Nước mắt thành công hoà nỗi đau đen đỏ
Bạc thêm nào dịu dặt những bước đi
Bài học đời đã học đc những gì
Có nhắc bóng người đương thời năm cũ

Vun xới cơn mơ bằng trái tim ấp ủ
Để cây đời có tán lá xum xuê

Bóng mát dừng chân là một chốn quê
Nơi ơn tạ là mái trường nuôi lớn

Xin phút tĩnh tâm giữa muôn điều hời hợt
Cảm tạ mái trường ơn nghĩa thầy cô

Mười bảy và thầy

Mười bảy năm tới trường,
Mười bảy năm vất vả
Thầy dạy dỗ chúng con.
Từ lúc còn chập chững,
Chưa biết đọc, biết viết
Nói năng còn chưa vững
Rồi nghịch phá lung tung.

Gieo bao nhiêu rắc rối
Rồi giả vờ không biết,
Làm thầy phải lo âu.

Mười bảy năm tới trường,
Mười bảy năm thầy dạy
Bao lẽ phải điều hay.
Dạy từ cách đi đứng,
Đến cách học nói năng.
Dạy chúng con tri thức,
Dạy lẽ phải tình thương.
Thầy dạy biết bao điều,
Giản dị mà ý nghĩa,
Cho mỗi đứa chúng con.

Và rồi hôm nay đây,
Mười bảy năm khôn lớn
Mười bảy năm con hiểu
Tình thương và tấm lòng
Mà thầy luôn dành tặng
Cho mỗi đứa chúng con.
Mười bảy năm tóc thầy
Bạc thêm mười bảy sợi
Già thêm mười bảy lần
Vì đàn con nghịch ngợm

Mười bảy năm con biết
Mười bảy ngày nhà giáo
Mười bảy những lời chúc
Con xin dành tặng thầy
Với mười bảy ý nghĩa
Rằng: mười bảy năm rồi
Con sẽ không quên được
Mười bảy lớp kiến thức
Con học được từ thầy
Một kho tàng tri thức
Và tấm lòng nhân ái...
Thầy đã dạy chúng con !

CÔ OI

Rời mái trường thân yêu
Bao năm rồi cô nhỉ ?
Trong em luôn đọng lại
Lời dạy bảo của cô

Ngày ấy vào mùa thu
Bước chân em rộn rã...
Cô không lời từ giả
Xa trường tự lúc nào

Em ngỡ như chiêm bao
Cô về đâu, chẳng biết?
Vẫn vang lời tha thiết
Từ giọng cô dịu hiền

Thời gian bước triền miên
Cô chưa lần quay lại
Chúng em nhớ cô mãi
Mong thấy cô trở về

Lúc xưa cô vỗ về...
Nay chúng em khôn lớn
Ngày rời trường gần đến
Bao giờ gặp lại cô ?!

Gặp lại Thầy

Con dừng lại phía hàng cây
Bồi hồi khi gặp dáng thầy hôm nao
Trường xưa vẫn nét ngày nào
Và đây vẫn dáng thầy cao cao gầy
Vẫn bao la một vòng tay
Đón con như thể chưa ngày cách xa
Kiềm lòng để lệ khỏi nhòa
Giọng thầy trầm ấm “thật thà phải con?”
Cái tên thầy gọi riêng con
Đến giờ con thấy vẫn còn mới nguyên
Ước mong con mãi không quên
“thật lòng vững trí đừng phiến nghe con”
Lợi danh - danh lợi sẽ mòn
Những điều thầy dạy còn hoài khắc tâm
Nhớ tóc thầy điểm hoa râu
Cùng lời chỉ dạy âm thầm con mang

Ai quên đi chuyến dò ngang
Quên sao người lái thuyền sang bến đời

Người lái dò

Tác giả: Thảo Nguyên

*Một đời người - một dòng sông...
Mấy ai làm kẻ đứng trông bến bờ,
"Muốn qua sông phải lụy đò"
Đường đời muôn bước cậy nhờ người đưa ...*

*Tháng năm dầu dãi nắng mưa,
Con đò trí thức thầy đưa bao người.
Qua sông gửi lại nụ cười
Tình yêu xin tặng người thầy kính thương.*

*Con đò mộc - mái đầu sương
Mãi theo ta khắp muôn phương vạn ngày,
Khúc sông ấy vẫn còn đây
Thầy đưa tiếp những đò đầy qua sông...*

Xin lỗi các em

Tác giả: Trần Ngọc Hương

*Tôi đâu phải người làm nông
Cày xong đánh giấc say nồng một hơi
Chuông reo tan buổi dạy rồi
Còn nghe ray rít nỗi đời chưa yên.*

*Trách mình đứng trước các em
Dừng dưng cả tiếng hồn nhiên gọi: Thầy!
Rụng dần theo bụi phấn bay
Ước mơ một thuở căng đầy tuổi xanh*

*Dẫu là lời giảng của mình
Con ho chợt đến vô tình cắt ngang
Dẫu là tiết học vừa tan
Bước qua cửa lớp đôi lần hụt hơi!*

*Hiểu dùm tôi các em ơi
Giấu bao ám ảnh khôn nguôi từng giờ
Cảnh đời chộn rộn bán mua
Áo cơm nào dễ chi đùa với ai.*

*Vờ quên cuộc sống bên ngoài
Nhiều điều xa lạ nói hoài riết quen
Dở hay, yêu ghét, trắng đen
Còn bao sự thật đã nhìn thẳng đâu*

*Ai còn dần vật đêm sâu
Trong từng sợi tóc bạc màu truân chuyên
Thật lòng tạ lỗi các em
Hiểu ra khi đã lớn lên mai này!*

Nghe thầy đọc thơ

Tác giả: Trần Đăng Khoa

*Em nghe thầy đọc bao ngày
Tiếng thơ đỏ nắng xanh cây quê nhà
Mái chèo nghe vọng sông xa
Êm êm như tiếng của bà năm xưa
Nghe trăng thuở động tàu dừa
Rào rào nghe chuyển cơn mưa giữa trời
Thêm yêu tiếng hát mẹ cười
Yêu thơ em thấy đất trời đẹp ra...*

Nắng ấm sân trường

Tác giả: Nguyễn Liên Châu

*Cây diệp già xòe rộng tán yêu thương
Lá lấp lánh cười duyên cùng bóng nắng
Giờ đang học, mảnh sân vuông lặng vắng
Chim chuyền cành buông tiếng lạnh băng quơ*

*Chúng em ngồi nghe thầy giảng bình thơ
Nắng ghé theo chòm lên ngôi bệ cửa
Và cả gió cũng biết mê thơ nữa
Thổi thoảng vào mát ngọt giọng thầy ngâm.*

*Cả lớp say theo từng nhịp bóng trầm
Diệp từng bông vàng ngáy rơi xoay tít
Ngày vẫn xuân, chim từng đôi riu rít
Sà xuống sân tắm nắng ấm màu xanh*

*Em ngồi yên uống suối mát trong lành
Thời gian như dừng trôi không bước nữa
Không gian cũng nằm yên không dám cựa
Ngại ngoài kia nắng ấm sẽ thôi vàng*

*Sân trường căng rộng ngực đến tận thềm thang
Kiêu hãnh khoe trên mình màu nắng ấm
Lời thơ thầy vẫn nhịp nhàng sâu lắng
Nắng ấm hơn nhờ giọng ấm của người...*

Thưa Thầy

Tác giả: Tạ Nghi Lễ

*Thưa thầy, bài học chiều nay
Con bỏ quên ngoài cửa lớp
Dưới gốc phượng già, nằm nghe chim hót
Con hóa mình thành bướm và hoa*

*Thưa thầy bài tập hôm qua
Con bỏ vào ngăn khóa kín
Mãi lượn lờ theo từng vòng sóng
Cái ngã điệu dàng, sân trượt patin*

*Thưa thầy, bên ly cà phê đen
Con đốt thời gian bằng khói thuốc
Sống cho mình và không bao giờ mơ ước
Mình sẽ là ai ? Tôi sẽ là ai ?*

*Thưa thầy, qua ngõ nhà thầy khuya nay
Con vẫn thấy một vầng trăng ám sáng
Thầy ngồi bên bàn phẳng lặng
Soạn bài trong tiếng ho khan*

*Thưa thầy, cho là nhận: điều giản đơn
Sao con học hoài không thuộc
Để bây giờ khi con hiểu được
Biết làm sao tạ lỗi cùng thầy*

Con với thầy

Tác giả: Phạm Minh Dũng

*Con với thầy
Người dung nước lũ
Con với thầy
Khác nhau thế hệ*

*Đã nhiều lần tôi tự hỏi mình
Mười mấy ngàn ngày không gặp lại
Những thầy giáo dạy tôi ngày thơ dại
Vẫn bên tôi dằng dặc hành trình*

*Vẫn theo tôi những lời động viên
Mỗi khi tôi làm lỡ
Vẫn theo tôi những lời nhắc nhở*

Mỗi khi tôi tìm được vinh quang...

*Qua buồn vui, qua những thăng trầm
Câu trả lời sáng lên lấp lánh
Với tôi thầy ký thác
Thầy gửi tôi khát vọng người cha*

*Đường vẫn dài và xa
Thầy giáo cũ đón tôi từng bước!
Từng bước một tôi bước
Với kỷ niệm thầy tôi...*

Bài thơ 1: Thầy

Cơn gió vô tình thổi mạnh sáng nay
Con bỗng thấy tóc thầy bạc trắng
Cứ tự nhủ rằng đó là bụi phấn
Mà sao lòng xao xuyến mãi không nguôi
Bao năm rồi ?
Đã bao năm rồi hờ ?
Thầy ơi ... Lớp học trò ra đi, còn thầy ở lại
Mái chèo đó là những viên phấn trắng
Và thầy là người đưa đò cần mẫn
Cho chúng con định hướng tương lai
Thời gian ơi xin dừng lại đừng trôi
Cho chúng con khoanh tay cúi đầu lần nữa
Gọi tiếng thầy với tất cả tin yêu ...

Bài thơ 6: Nhớ cô giáo trường làng cũ

Bao năm lên phố, xa làng
Nhớ con bướm trắng hoa vàng lối quê
Nhớ bài tập đọc a ê
Thương cô giáo cũ mơ về tuổi thơ
Xiêu nghiêng nét chữ đại khờ
Tay cô cầm ấm đến giờ lòng em.
Vở ngày thơ ấu lần xem
Tình cô như mẹ biết đem sánh gì.
Tờ i nguyệt ngọc bút chì

Thắm màu mực đỏ điểm ghi bên lề
Thương trường cũ, nhớ làng quê
Mơ sao được một ngày về thăm Cô !

Nguyễn Văn Thiên

Hoa và ngày 20-11

Nụ hoa hồng ngày xưa ấy
Còn rung rinh sắc thắm tươi 20-11 ngày năm ấy
Thầy tôi tuổi vừa đôi mươi
Cô tôi mặc áo dài trắng
Tóc xanh cài một nụ hồng
Ngỡ mùa xuân sang quá
Học trò ngỡ ngần chờ trông...
Nụ hoa hồng ngày xưa ấy...
Xuân sang, thầy đã bốn mươi
Mái tóc chuyển màu bụi phấn
Nhành hoa cô có còn cài?
Nụ hoa hồng ngày xưa ấy...
Tà áo dài trắng nơi nao, Thầy cô - những mùa quả ngọt
Em bỗng thành hoa lúc nào.

Phạm Thị Thanh Nhân

Truyện Ngắn

Con còn nhớ rõ hình bóng thầy trên bục giảng năm ấy. Mái tóc pha hơi sương, chiếc cặp sách cũ, nụ cười hằn những vết chân chim đượm màu thời gian.

Thầy đã theo chúng con đi hết những năm tháng cuối của thuở học trò có lớn mà không có khôn...

Chúng tôi xin giới thiệu đến các bạn những câu chuyện hay viết về thầy cô - những người làm nhiệm vụ chèo lái các con thuyền sang sông. Những câu chuyện ngắn này cũng góp phần giúp bài báo tường của các bạn thêm hay và ý nghĩa hơn.

Thầy ơi, bây giờ mùa hoa lau trắng

Đã 10 năm rồi em không gặp lại Thầy, cũng chừng ấy thời gian em vẫn hằng mơ một ngày em được trở lại thời thơ bé với bao kỷ niệm lưu luyến với thầy cô và bè bạn. Chiều nay em đi qua khúc sông gặp bạt ngàn hoa lau trắng, những bông lau trắng bời bời như nỗi nhớ của em về Thầy...

Bài học đầu tiên em học ở Thầy là bài giảng lịch sử về Đinh Tiên Hoàng - vị vua tài giỏi đã dẹp loạn 12 sứ quân, đặt nền móng xây dựng độc lập tự chủ của đất nước.

Thầy đã kể rất sinh động việc thời nhỏ, Đinh Bộ Lĩnh cùng các bạn chăn trâu lấy bông lau làm cờ bày trận đánh nhau với trẻ con thôn khác, đánh đâu thắng đó, tất cả đều hàng phục tôn làm "chủ tướng", chèo tay làm kiệu khiêng và cầm hoa lau đi hai bên đề rước như vua.

Hình ảnh những cánh lau trắng đã được Thầy minh họa rất xúc động và trở thành dấu ấn không bao giờ phai nhạt trong em và nhiều lứa học trò chúng em ngày ấy. Thầy đã giảng cho chúng em biết bao bài học về lịch sử, về tình yêu đất nước và tinh thần kiên cường bất khuất của dân tộc... nhưng có một điều, Thầy chưa bao giờ kể về mình, về cuộc đời quân ngũ của Thầy. Thầy là thương binh, Thầy trở về từ chiến trường và đã để lại nơi ấy một cánh tay. Em nhớ những dòng chữ bằng phấn trắng Thầy viết lên bảng bằng tay trái xiên xiên, chợt thấy cay cay sông mũi...

Hồi đó, món quà mà em và các bạn trong nhóm học sinh giỏi Văn đã tặng Thầy nhân ngày 20-11 là một bó hoa lau trắng. Thầy đã xúc động đến lặng

người. Thầy cẩn thận cắm "bó hoa đặc biệt" ấy của chúng em vào một bình hoa được làm bằng gốc tre ngà ở phòng làm việc của Thầy. Rồi Thầy quay lại nói với chúng em giọng xúc động: hoa lau trắng nhắc Thầy nhớ mẹ, nhớ những người đồng đội cũ. Thầy kể, chữ đầu tiên hồi đó Thầy học là chữ 0.

Để thầy dễ nhớ, mẹ Thầy nói nếu khi con nhìn thấy nắng xuyên qua mái nhà của mình, thấy những chấm tròn, đó là chữ 0. Nhà Thầy hồi đó lợp bằng tranh mây. Những gánh tranh mây mà cha Thầy đã lặn lội mang về từ trong rừng sâu, kiên nhẫn gánh đến mấy tháng trời mới đủ làm mái nhà. Người thầy đầu tiên trong cuộc đời Thầy chính là mẹ Thầy. Những con số đầu tiên Thầy biết cũng từ mẹ. Học đếm từ số 1 đến số 10, rồi cả phép cộng, trừ, nhân, chia cũng bằng những củ khoai, những phần quà của mẹ mỗi buổi chợ chiều cho chị và mấy đứa em.

Bài học làm người mẹ cũng dạy Thầy bằng những câu ca dao "*Lá lành đùm lá rách*", "*Ăn xem nồi ngồi xem hướng*", "*Học ăn học nói học gói học mở*",... Chỉ đơn giản là những lời dạy thường ngày, không có cuốn giáo án nào ngoài cuốn giáo án trái tim, tấm lòng yêu thương con hết mực... Câu chuyện kể của Thầy cũng là một bài học Thầy muốn dạy lại cho em, về tình yêu và lòng nhân ái. Có lẽ em nhớ và kính trọng Thầy hơn bởi những điều thật giản dị như thế.

Trong giấc mơ ngập trắng hoa lau, em thấy tuổi thơ mình trở về bình yên, trong trẻo. Em nhớ Thầy nói là mỗi loài hoa đều có một hồn cốt riêng, đều có những giá trị mà chưa có ai viết hết, nói hết.

Giờ đây đứng trước triền sông bạt ngàn hoa lau trắng - loài hoa giản dị đã trở thành ký ức thiêng liêng trong em khi nhớ về Thầy, về bài học đầu tiên của Thầy. Trong trái tim em, hình ảnh của Thầy giống như một ngọn núi với những tán cây đủ chỗ che cho em suốt mùa nắng gắt, cũng là nơi bình yên em muốn trở về mỗi khi lòng mệt mỏi nơi đất khách.

Mùa đông đã về hun hút gió. Ngoài triền sông hoa lau trắng lại bời bời trong gió. "*Cây lau có một sức sống bền bỉ và diệu kỳ, dù gió mưa có quất bao nhiêu thì hoa vẫn nở đúng mùa và vẫn trắng đến chêngh chao. Con người cần phải kiên trì hơn loài hoa lau ấy...*"

- Thầy đã dạy em như thế. Đến bây giờ em vẫn luôn mang theo bên mình hình ảnh của một màu hoa - trắng tinh khiết như những tình cảm mến thương của những cô cậu học trò dành tặng thầy cô giáo...

Lời thầy dạy thuở ấy...

Thầy dạy rằng trái tim không biết thứ tha là một trái tim đã chết, con người không biết tha thứ vẫn chỉ là gỗ đá mà thôi.

Gửi những người chèo đò mái miết giữa sông xưa.

Gửi thầy con, người mái miết chèo lái những dòng đời xuôi ngược...

Con còn nhớ rõ hình bóng thầy trên bục giảng năm ấy. Mái tóc pha hơi sương, chiếc cặp sách cũ, nụ cười hằn những vết chân chim đượm màu thời gian đã theo chúng con đi hết những năm tháng cuối của thuở học trò có lớn mà không có khôn...

Bụi phấn rơi rơi theo từng dòng thầy viết, rơi vào cả tâm hồn non nớt của chúng con những bài học về cuộc đời.

Thuở ấy, chúng con nào biết làm người phải có lấy một ước mơ, dù giản dị, nhỏ nhoi hay cao sang to lớn. Chiếc bảng đen, từng trang giấy trắng, những lời giảng dạy của Thầy chính là đoạn đường dài dẫn chúng con với những ước mơ đầu tiên ấy!

Thuở ấy, chúng con nào biết cuộc đời chỉ có những bà tiên và ông bụt, rằng Lý Thông, mù giở ghẻ, hay quỷ dữ chỉ có trong truyện mà thôi... Cuộc đời này vẫn luôn là bài một bài toán khó, mà đi hết cả quãng đường dài chúng ta mới nhận ra chẳng có lời giải nào tốt hơn ngoài hai từ “trải nghiệm”.

Thầy dạy rằng bước vào đời chúng con cần có một đôi mắt sáng và một trái tim biết yêu thương, để đối tốt với những người ngay và tránh xa những toan tính, bon chen của những kẻ độc ác.

Thuở ấy, chúng con nào biết “tha thứ” là một động từ đẹp nhất chỉ sau “yêu”. Thầy dạy chúng con đừng quay lưng với những người đã nhận lỗi, đừng mang ngổ cụt đến cho những người đã biết mình sai, đừng nhả tâm với những người đã biết quay lại... Thầy dạy rằng trái tim không biết thứ tha là một trái tim đã chết, con người không biết tha thứ vẫn chỉ là gỗ đá mà thôi.

Thuở ấy, chúng con nào biết cậu bạn kia lấm lem bùn đất chỉ vì giúp ba cày thêm ruộng lúa, đâu biết cô bạn thỉnh thoảng ngủ gật trong lớp kia tối qua

thức khuya trông em cho mẹ ốm, đâu biết cậu bạn bên cạnh mình có người thân bệnh nặng nên bỏ học thường xuyên...

Chúng con vẫn chỉ là những đứa trẻ ngây thơ nhìn cuộc đời bằng một ánh nhìn như vốn dĩ, mà vô tình lãng quên đi đằng sau nó có thể là cả một câu chuyện dài.

Thầy dạy chúng con hãy biết để ý và chăm sóc đến những người xung quanh, hãy biết trân trọng những điều tưởng như rất bình thường nhưng vô cùng quý giá. Bởi có một ngày, yêu thương cũng có thể là quá muộn... khi mà hột hời và vô tâm đã bỏ xa khoảng cách giữa những con người.

Thưa ấy, chúng con nào biết cuộc đời luôn là những vòng quay. Những khúc gập, những quanh co, những thác ghềnh luôn là một phần không thể thiếu. Đừng mơ tưởng về cuộc đời là một đường thẳng... Nếu cuộc đời con không có những khúc ngoặt, hiển nhiên nó đã vô nghĩa đi rất nhiều rồi.

Thầy còn dạy chúng con phải biết ngừng đầu trước thất bại, đừng dừng lại khi phía trước còn nhiều lắm những chông gai... Quá nửa cuộc đời con đã sống như lời thầy dạy, con lớn thêm một chút rồi, thầy ơi...

Dấu đông dài, hạ trắng, nắng gắt hay mưa giông...

Những người chèo đò vẫn mãi miết qua sông đưa khách...

Dấu gió lạnh, đèn khuya, lưng áo mỏng...

Thầy tôi trắng hắt những đêm kia, vẫn mãi miết chèo đời...

Người thầy năm xưa

Tôi sinh ra ở làng quê nhỏ. Ngôi trường tiểu học của tôi cũng là trường làng bé lắm. Ngôi trường ấy ngày ngày chào đón các em học sinh nghèo tay lấm chân trần. Vâng, trường tôi nghèo lắm. Nhưng ở nơi đó tôi đã tìm thấy nhiều niềm vui và những kỉ niệm về người thầy thân thương với lòng biết ơn sâu sắc.

Đã hơn 10 năm nhưng hình ảnh và lời nói của thầy vẫn luôn hằn sâu trong ký ức tôi. Đó là năm học lớp 5, tôi được chuyển sang học lớp mới. Ngày đầu đi

học tôi đứng rụt rè ở cửa lớp vì e sợ thầy, bạn không quen. Thầy nhìn thấy tôi và hỏi han ân cần. Nhìn ánh mắt trìu mến và cầm bàn tay ấm áp của thầy, tôi bước vào lớp trong sự yên tâm lạ thường.

Từ lần đầu được gặp thầy rồi được thầy dạy dỗ, tôi càng hiểu và thấy yêu quý thầy nhiều hơn. Với thầy, tôi có thể diễn tả bằng hai từ “yêu thương” và “tận tụy”. Thầy tận tụy trong từng bài giảng, từng giờ đến lớp. Cả những ngày nóng bức hay những ngày mưa, thầy đều đến lớp để mang cho chúng tôi nhiều điều mới lạ.

Tôi nhớ đến mùa nước nổi, khắp đường xá, trường học đều đầy nước. Thế mà thầy trò chúng tôi vẫn đến lớp đều đặn, học bì bõm trong nước thế mà vui đến lạ. Những bài giảng của thầy dường như “đánh thắng” cả mùa nước lũ.

Khi không đến lớp, thầy lặn lội đến nhà các học sinh để tìm hiểu hoàn cảnh gia đình và tạo điều kiện tốt hơn để chúng tôi yên tâm ngày hai buổi đến trường. Thầy tôi là như thế, thầy tận tụy với nghề, yêu thương tất cả học sinh. Tôi đã từng được đến chơi nhà thầy – một ngôi nhà mái lá đơn sơ nhưng gọn gàng, sạch sẽ. Căn nhà bé nhỏ ấy chứa đựng tấm lòng yêu thương bao la của thầy tôi.

Hơn cả 1 người thầy dạy chữ, thầy còn dạy chúng tôi biết bao điều trong cuộc sống. Thầy luôn nhắc nhở chúng tôi cố gắng học tập, không khuất phục cái nghèo. Thầy vẫn tin rằng các học trò của thầy sẽ xây dựng một tương lai tươi sáng hơn. Niềm tin của thầy truyền sang niềm tin của chúng tôi – những đứa học trò nghèo chan chứa bao nhiêu là ước mơ và hoài bão. Những lời dạy dỗ của thầy đã theo tôi trong suốt những tháng năm dài.

Riêng với tôi, tôi vẫn nhớ mãi những lần được thầy đưa đến trường. Con đường đá đến trường đã thấm biết bao giọt mồ hôi của thầy tôi. Tôi không sao quên được hình ảnh thầy với chiếc xe đạp cũ kĩ cứ kêu “kót kót” theo từng vòng quay. Thế mà chỉ cần ngồi sau lưng thầy, con đường dài dường như ngắn lại; cái nóng của buổi trưa nắng gắt dường như cũng mát dịu hẳn đi. Nhìn lưng thầy ướt đẫm mồ hôi mà miệng vẫn vui cười. Ôi! Sao mà nhớ thầy đến thế!

Trên con đường dài với lắm gập ghềnh, thầy và tôi cùng nhau trò chuyện nhiều điều thú vị. Bất chợt tôi cảm thấy thầy thật gần gũi và thân thiết như một người bạn lớn. Có lần thầy hỏi tôi rằng: “Nếu chỉ được đi qua một lần trên con đường đầy hoa dại, con sẽ chọn một bông hoa nào con cho là đẹp nhất?!”.

Lúc bé thơ ấy tôi nào hiểu những gì thầy muốn nói, chỉ khẽ cười rồi im lặng. Rồi thầy bảo rằng “trên đường con đi sau này sẽ có nhiều “bông hoa” như thế. Con đừng đợi phải đi hết quãng đường, hãy nắm lấy cơ hội để con có thể tiến xa hơn”. Và khi đó tôi mới hiểu điều thầy muốn nói, lời nói của thầy đã cổ vũ tôi đủ can đảm bước xa làng quê bé nhỏ để lên thành phố học tốt hơn. Đúng là thầy tôi, lời khuyên nhủ thật nhẹ nhàng nhưng sâu sắc và làm người ta yên lòng lắm.

Đến hôm nay, tôi bỗng nhớ lại những câu chuyện của người thầy năm xưa. Thầm cảm ơn thầy về những gì tốt đẹp thầy đã dành cho tôi. Đó là những lời dạy dỗ quý báu cổ vũ tôi trong những tháng năm dài. Gần 10 năm nay ít có dịp về thăm thầy cũ. Ngôi trường làng ngày xưa đã tàn phai ít nhiều. Mỗi lần về thăm lại thấy mái tóc thầy tôi bạc trắng nhiều hơn. Nhưng dù thời gian có trôi qua bao nhiêu, tấm lòng thầy vẫn như thế, vẫn tận tụy và đầy yêu thương.

Đối với tôi, “người thầy năm xưa” là biểu tượng của một nhà giáo Việt Nam ưu tú. Ở thầy tôi là sự hy sinh cao cả xuất phát từ lòng yêu nghề, yêu trẻ. Đến hôm nay, trong lòng tôi vẫn mãi mãi kính trọng và biết ơn “người thầy giáo năm xưa”.

Người thầy, người cha thứ 2 của đời con!

Khi viết lên những dòng này có lẽ thầy của con đang say sưa giảng bài trên lớp cho học sinh của mình. Con biết có thể thầy sẽ không bao giờ đọc được những dòng này nhưng con vẫn muốn viết ra bằng tất cả tình cảm, lòng kính trọng của mình để tri ân thầy, tri ân người cha thứ hai trong cuộc đời của con.

Thầy là một người giáo viên tỉnh lẻ bình thường, một giáo viên vùng sâu vùng xa của đất Đồng Nai. Nhiều người cứ nghe đến Đồng Nai lại cho đó là một tỉnh giàu có, song bên cạnh đó vẫn còn nhiều những vùng quê nghèo như quê ta thầy nhỉ. Con viết những dòng này trong giờ nghỉ trưa tại cơ quan, khi mà con bắt chợt đọc được Nét bút tri ân trên báo Tuổi trẻ.

Cảm xúc của con lúc này mãnh liệt và dâng trào quá, con cũng không biết viết từ đâu, viết như thế nào. Cuộc đời con thầy không sinh con ra nhưng thầy là người đã giúp con nhận thức được giá trị của cuộc sống, nhận thức được giá trị của đồng tiền, giá trị của sức lao động và là điểm tựa để con bắt đầu

một cuộc đời mới sau vấp ngã đầy cay đắng và tủi nhục.

Con lớn lên trong một gia đình nông dân nghèo, cái nghèo làm người ta thua thiệt và tủi thân. Chính vì thế ngay từ nhỏ con đã quen cuộc sống thiếu cái ăn cái mặc, quen những bộ quần áo cũ khi nhìn bạn bè mặc quần áo tây sơ mi thơm trắng sáng, quen đi dép nhựa rách phải hàn bằng mủ cao su bên những đôi xăng đan Bitis thơm mùi nhựa mới, quen những bữa cơm chỉ có nước mắm ăn với rau muống luộc bên những bữa cơm có thịt cá đủ đầy của chúng bạn, quen với một buổi cắp sách đến trường còn một buổi đi làm thuê cuộc mưu sinh kiếm bát cơm no lòng.

Cha mẹ luôn động viên chúng con cố gắng học để có cái chữ, để mà thoát nghèo. Vì thế con cố gắng học, con có thể nghèo hơn, ăn mặc rách nát hơn nhưng con sẽ học giỏi hơn những người bạn của mình, con luôn xác định như vậy để vươn lên. Con cảm thấy hạnh phúc ngập tràn khi mười hai năm liền mình làm lớp trưởng, mười hai năm đạt thành tích cao, tự hào với giấy khen của trường, của sở đào tạo cho kết quả học tập, thành tích *“học sinh nghèo vượt khó học giỏi”*...

Ngày con học xong cấp ba và thi đậu đại học con đã khóc như một đứa trẻ, con đã làm được một điều tưởng như không thể khi thi đậu đại học, con là điểm sáng của cả cái xã nghèo này. Trong mười hai năm đó thầy là người giúp con rất nhiều để con có thể cũng cố kiến thức học tập, ôn luyện để con thi đại học. Ngày con lên đường đi nhập học thầy không có gì nhiều ngoài những lời nhắn nhủ tâm huyết và một ít tiền dành dụm gửi con làm quà. Thầy ạ đối với con số tiền đó là nước mắt, là công sức lao động, là những đêm không ngủ soạn giáo án của thầy, cầm nó con lại nức nẹn không nói nên lời.

Cuộc sống ở Sài Gòn khác xa cái cảnh ở quê nghèo và con bị choáng ngợp thật sự, con có cảm giác ở đây người ta sống nhanh quá, gấp gấp quá. Con học đại học nhưng cũng như thời ở quê một buổi lên giảng đường, một buổi đi làm thêm, con phải tiết kiệm lắm mới có thể tạm đủ sống để đi học. Ngày đó con lúc nào cũng ồm yếu vì thiếu ăn, chỉ có thầy biết rõ nhất, những bức thư hai thầy trò mình gửi con đã nói rất rõ. Thầy đã động viên con để con học, cố gắng từng ngày từng ngày một vì ước mơ thoát nghèo của con, thầy nói ước mơ thoát nghèo của con cũng là ước mơ của cả đời thầy.

Vậy mà năm cuối đại học khi mà kỳ thực tập trước mắt con lại bị cám dỗ đồng tiền quật ngã để phải ra đi trong đau đớn, tủi hổ. Con vướng vào cá độ bóng đá và game online dẫn đến nợ nần, một phút nông nổi con đi ăn cắp

điện thoại di động và tiền của bạn trong ký túc xá để tiêu xài, kết quả con bị bắt quả tang và bị buộc thôi học ngay lập tức. Với con giây phút bước ra khỏi cổng ngôi trường đại học mình gắn bó hơn bốn năm trời mãi mãi in sâu như một bài học không thể nào quên, bài học của cả đời người với riêng con.

Con trở nên điên loạn, con mất hết phương hướng và căm thù tất cả những ai muốn động viên, giúp đỡ mình. Khi ấy con cảm thấy đó là lòng thương hại, là người ta thấy tội nghiệp và điều đó làm con không muốn đi đâu, làm gì nữa. Lại một lần nữa trong tận cùng đau đớn, tủi nhục thầy lại bên cạnh con, thầy làm bạn với con để chia sẻ và khuyến khích con. Thầy từng bước làm con quên đi mặc cảm và hướng con đi con đường mới khó khăn hơn nhưng rất thực tế với hoàn cảnh của con lúc đó. Thời gian đã trôi qua, con đã sống những giây phút khó khăn nhất đời mình dưới sự dìu dắt của thầy. Giờ đây đã trưởng thành hơn, đã thành công khi học xong bằng nghề và đi làm với thu nhập tạm ổn định con càng biết ơn thầy hơn. Chính thầy đã xác định cho con lối đi học nghề để có một công việc với thu nhập ổn định, từ đó sẽ đi học lên thêm.

Vâng con sẽ nghe theo lời thầy, con sẽ cố gắng đi làm và học đại học tại chức vào ban đêm, con sẽ làm được vì con có lòng tin, vì con luôn có thầy bên cạnh. Khi con gục ngã, khi con phạm sai lầm mọi người coi thường con bao nhiêu thầy lại thương con bấy nhiêu. Thầy đã đánh thức được lòng tự tôn và cho con những lời khuyên đúng đắn. Con hạnh phúc lắm vì giờ đây em gái con lại được thầy chủ nhiệm, thầy lại dạy thêm cho em mà không lấy một đồng tiền công nữa, ơn nghĩa của thầy con làm sao trả được. Thầy sống và làm việc theo đúng lời dạy của Bác Hồ kính yêu, là tấm gương sáng của một người Đảng viên Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh.

Hôm rồi lang thang một chút trên mạng internet vào những diễn đàn dạy và học con tìm thấy những bài học, phần mềm dạy toán ấn tượng của một thầy giáo tên Nguyễn Quốc Phong trường THPT Định Quán. Con bị xúc động mạnh, con thật sự ấn tượng khi người đó chính là người thầy kính yêu của mình. Thầy bước vào cái tuổi tóc điểm hoa râm rồi mới bắt đầu tiếp cận máy vi tính, thế mà có thể viết ra những phần mềm dạy học môn toán cấp ba đầy hữu ích và thiết thực với cộng đồng mạng như thế thật là hiếm có. Quả thật đó là những điều khó mà ai cũng làm được ở cái tuổi của thầy và ở cái xã nghèo của chúng ta thầy ạ!

Lúc này con lại rơi nước mắt, nước mắt này không còn là nước mắt của hối hận muộn màng, của sự tự ti, xấu hổ về quá khứ đã qua, mà là của niềm xúc

động, của hạnh phúc. Thầy ạ, con mà viết về thầy chắc con sẽ viết hoài, viết mãi đến khi mệt mà vẫn muốn viết vì thầy trò ta có quá nhiều tình cảm và có quá nhiều điều đặc biệt.

Con sẽ dừng viết ở đây và con luôn luôn nhớ câu nói của thầy “*Sống ở trên đời mọi thứ có thể mất đi nhưng tương lai thì vẫn còn. Người sống lâu nhất là người cảm nhận được cuộc sống này nhiều nhất, chứ không phải là người tồn tại với thời gian nhiều nhất*”. Vâng. Con sẽ cố gắng, thầy yên tâm nhé!

Tri ân Thầy Cô Nhân Ngày 20/11 – Bài Viết Báo Tường

Tháng 11 đã về...trong niềm vui rạo rực của tuổi trẻ học đường .Vì tháng 11 có một ngày lễ đặc biệt Ngày nhà Giáo Việt Nam - Ngày lễ hiến chương các nhà giáo. Các cô cậu học sinh dường như cũng bớt nghịch ngợm hơn những ngày trước,tự giác hơn cũng bởi những phong trào thi đua của Đoàn trường phát động hay bởi chính trong tự giác của mỗi cô cậu HS này đã có từ tiềm thức...!

Cùng với nhiều hoạt động khác của nhà trường thì làm Báo tường là một trong những hoạt động chào mừng đó..!.Tôn sư trọng đạo là truyền thống vốn quý của dân tộc Việt Nam...Lòng tôn kính ,biết ơn ,tri ân của những cô cậu học trò với Thầy Cô giáo được thể hiện qua những bài thơ,bài văn ...tất cả tình cảm lớn đó được hiện hữu trên một tờ báo tường.

Làm báo tường là một hoạt động tập thể ,qua đó các em có dịp thể hiện sự đoàn kết,khả năng sáng tạo,tính tập thể được biểu hiện cao.Không khí chuẩn bị thật nhộn nhịp,tấp nập...Ban biên tập đột xuất của các lớp được hình thành,từ việc tập hợp bài viết ,những sáng tác trữ tình ,tự sự văn xuôi,cho đến việc trang trí trình bày ,kẻ vẽ...Khá tích cực và miệt mài.Những buổi học khi đã hết giờ, đi lướt qua hành lang trông vào các lớp sẽ thấy ở mỗi lớp có nhóm tụ tập chăm chú ,thì đó đích thị là đang làm báo tường...

Tranh minh họa ,biểu tượng thì đủ cả,vui nhộn tươi rói và cũng đầy ý nghĩa nổi bật lên trong những tranh vẽ đó là chủ đề mái trường ,Thầy cô ,bạn bè ,quê hương yêu dấu...Những nét vẽ tuy chưa đạt độ trau chuốt ,nhưng đầy ý

tưởng ,ngộ nghĩnh ,vui mắt..

Nội dung của tờ báo không thể thiếu được đó là những bài thơ,những cảm xúc suy tư,hay những truyện ngắn...Nhưng có lẽ chiếm số lượng nhiều nhất là những vần thơ viết về mái trường và thầy cô.Những vần thơ thật mộc mạc ,ngô nghê ,nhưng lại chân tình ,giàu cảm xúc...

Tôi là một người trong ban giám khảo chấm báo tường của nhà trường .Cảm nhận chung về số lượng và chất lượng các bài báo thật khác nhau , đa dạng . Đọc những bài viết của các em học sinh ,tôi thật xúc động ,bồi hồi ...có những truyện ngắn ,những bài thơ làm tôi sống lại những cảm xúc thiêng liêng ngày nào ,khi còn là một cậu học trò như các em ,học dưới mái trường phổ thông.

Những vần thơ trong sáng , hồn nhiên của ngày đầu tiên đến trường:

“...Nhớ hồi còn bé xiu,

Tay nắm tay đến trường.

Vô tư cười trong nắng,

Mắt đen tròn long lanh...”

Cảm xúc đầu tiên là được tiếp xúc với một môi trường mới,trường lớp mới, đặc biệt những người bạn mới,với những trò tinh nghịch:

“ Nhớ đến đứa bạn thân,

Vui buồn cùng chia sẻ.

Những trò đùa tinh nghịch,

Ngập đầy cả trái tim....”

Cũng từ đó mỗi ngày đến lớp , đến trường là một ngày vui:

“Em đi qua khung của lớp hàng ngày,

Qua vòm cửa là bước vào hạnh phúc.”

Sân trường nhộn nhịp những trò chơi giờ thể dục,có dáng áo dài đồng phục

mềm mại thướt tha, trong sáng rạng ngời:

“Bạn có nghe khúc nhạc tuổi hồn nhiên,

Có áo dài trắng sân trường, dòng mực tím.”

Những vần thơ ,tứ thơ ta thấy la lá, quen quen ở đâu đó... Nhưng cũng tạm xem như “Tĩnh dị bản” thường gặp trong Văn Học dân gian của dân tộc.... Bình cũ rượu mới mà..!

Tình cảm dành nhiều nhất của các cô cậu học sinh là viết về thầy cô:

“Chỉ mỗi chữ O em đọc sai,

Dường như cô già đi mấy tuổi.

Đến khi em hiểu điều đơn giản ấy,

Cô giáo ơi..! tóc Cô bạc hết rồi..!”

Tình cảm của những cô cậu học trò mãi chơi, vô tư, nhưng vẫn nhớ đến công lao của người thầy:

“ Thầy ơi..!

Con viết về Thầy, lại “phấn trắng “ và “bảng đen”.

Lại kính mến, lại “hy sinh thầm lặng “...!

Động lại trong những vần thơ của các tờ báo, thật nhiều cảm xúc..!

“ Ôi tình Thầy trò, không có gì so sánh.

Thật thiêng liêng ,bao xúc động dâng trào.

Tình cảm đó cứ ngày một dâng trào,

Tạo sức mạnh cho chúng em bước tiếp.

Những dòng thơ mà chúng em đã viết,

Là những điều sâu thẳm trái tim...:

Tôi là một người dễ xúc động ...! thật không thể nào dấu được niềm xúc động bồi hồi khi đọc những vần thơ tràn đầy cảm xúc ấy.!.Có cái gì đó khiến mắt cay cay, ứa nước mắt trong biết bao kỉ niệm mà tôi đang nhớ lại...!

Nhân ngày Nhà Giáo Việt Nam 20/11.Xin gửi lời tri ân nhất của MT đến những Người Thầy,người Cô Kính mến của tôi.Những người đã nâng bước dìu dắt tri thức cho tôi có được ngày hôm nay... Tôi cũng đang tiếp bước con đường mà thầy cô đã chọn.

Kính chúc sức khỏe quý Thầy Cô ...!

Kính chúc sức khỏe các Đồng Nghiệp thân thương của tôi..!

Những bài văn xúc động về ngày 20/11

Trong đời, ai cũng từng một lần được cấp sách đến trường, ai cũng có một người thầy mẫu mực của lòng mình để thương, để nhớ về. Ngày 20/11 là cơ hội để mọi người bày tỏ tình cảm, lòng biết ơn sâu sắc đền thầy cô.

Cảm ơn cô giáo

Trong cuộc đời mỗi con người ai cũng có những kỷ niệm đáng nhớ không thể nào quên. Quãng đời học sinh của bạn và tôi cũng vậy, một khi đã trải qua thì không khỏi ghi lại trong lòng những dấu ấn sâu sắc. Nhưng đấy không nhất thiết phải là kỷ niệm ngập tràn niềm vui và tiếng cười. Đôi khi đó lại là một câu chuyện buồn cứ khiến lòng ta phải ray rứt mãi như câu chuyện tôi sắp kể cho các bạn sau đây.

Giờ ra chơi hôm ấy, tôi được phân công trực nhật cùng Liên. Tôi bảo Liên cứ xuống căn tin ăn sáng, để một mình tôi trực được rồi. Hình như Liên chỉ chờ

có thể, cô bạn gật đầu rồi rít rồi phóng như bay xuống sân. Trong lớp giờ chỉ còn lại mình tôi. Tôi cầm giẻ định lau bảng nhưng tâm trạng lo âu, thấp thỏm đã kéo tôi ngồi xuống ghế giáo viên. Chuyện là tiết đầu tiên hôm nay tôi đã nghịch ngợm trong lớp, không chịu nghe cô Toán giảng bài. Điều đó khiến cô Toán khó chịu lắm, bèn phạt tôi đứng suốt cả hai tiết và ghi hẳn tên tôi vào sổ đầu bài, đề nghị mời phụ huynh.

Tôi run run giờ cuốn sổ đầu bài đặt ngay trên bàn giáo viên. Đây, giấy trắng mực đen đây, bằng chứng tội lỗi của tôi đây! Thế nào cô chủ nhiệm cũng mời gặp mẹ tôi cho xem. Có lần đạt điểm kém, tôi phải đối diện với khuôn mặt buồn rười rượi của mẹ. Mẹ tôi luôn phải làm việc vất vả để kiếm từng đồng lương ít ỏi nuôi tôi ăn học. Nếu mẹ biết tin này sẽ thất vọng về tôi biết nhường nào. Ôi, tôi thật là một đứa con bất hiếu.

Chợt, trong đầu tôi lóe lên một ý nghĩ. Tôi đã tìm ra cách giải quyết vấn đề rồi. Chỉ cần cô chủ nhiệm không đọc được lời phê này thì sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa. Nghĩ được là làm ngay, tôi liền dùng bút xóa xóa đi dòng chữ của cô Toán trong sổ đầu bài. Thận trọng, tôi đặt sổ đầu bài vào vị trí cũ rồi thở phào nhẹ nhõm vì đã trút được nỗi muộn phiền trong lòng. Reeng... reeng... Tiếng chuông báo hiệu hết giờ ra chơi. Tôi xóa vội bảng, quơ vài nhát chổi rồi vào học như bình thường.

Mọi việc vẫn diễn ra bình thường cho đến cuối tuần ấy. Giờ sinh hoạt, cô chủ nhiệm xem xét sổ đầu bài. Cô đưa mắt nhìn thật kỹ vào trang giấy, đôi mày cô nhíu lại, rồi bất chợt cô ngước lên, nhìn quanh lớp. Tôi hoảng hốt, bối rối, không dám đối diện với ánh mắt của cô. Hai bàn tay tôi xiết chặt vào nhau, tim tôi đập thành thịch. Hình như cô đã quan sát được thái độ của tôi. Thôi rồi, tôi biết mình sắp bị cô mắng vì tội tày đình này. Thật xấu hổ quá! Trong đầu tôi lúc ấy có biết bao nhiêu nỗi lo sợ, sợ bị hạ hạnh kiểm, sợ mẹ buồn, sợ bạn bè chê cười, ... Nhưng sao đến cuối giờ cô chẳng hề đá động gì đến chuyện sổ đầu bài. Lạ thật! Trong tôi đặt ra hàng trăm câu hỏi tại sao và tại sao. Dù vẫn cảm thấy bất an nhưng lòng tôi đã nhẹ nhõm hơn. Và tôi mong

rằng sai lầm ấy của mình sẽ được chôn giấu mãi mãi dưới lớp bụi thời gian.

Khoảng hai tuần sau đó, vào ngày Giáng sinh, chẳng hiểu vì sao cô chủ nhiệm dành tặng riêng tôi một tấm thiệp vào cuối giờ. Tôi cảm ơn cô rồi vội chạy về nhà, vui mừng mở tấm thiệp ra đọc. Những dòng chữ tròn trịa của tôi khiến cô ngỡ ngàng, sửng sờ.

“Giáng sinh năm nay, cô chúc em ngày càng học giỏi và ngoan ngoãn. Cô mong em sẽ là một cô bé can đảm hơn để đối mặt với hiện thực, để tìm được cách giải quyết đúng đắn nhất cho mọi khó khăn trong cuộc sống. Trong đời người ai cũng phải phạm sai lầm. Nhưng điều quan trọng là ta rút ra được kinh nghiệm để sống tốt hơn, chứ không phải là che giấu sai lầm đó đến suốt đời. Hãy dũng cảm lên, em nhé!”

Tôi sửng người, chẳng nói được nên lời. Vậy là cô đã biết hết mọi chuyện rồi ư. Da mặt tôi tê rần rần và nóng dần lên vì xấu hổ với cô và với chính bản thân mình. Cảm ơn cô vì đã bao dung, cảm ơn cô vì đã cho tôi những lời khuyên đầy ý nghĩa ấy.

Người thầy trong trái tim em

Trong mỗi đời người, luôn tồn tại những kí ức, có những kí ức vui ta muốn nhớ mãi nhưng cũng có những kí ức buồn ta muốn quên đi. Đối với tôi, kí ức khiến tôi muốn nhớ mãi là thời học trò trong những năm cấp hai của tôi. Mỗi năm học trôi qua, tôi đều có thêm người thầy, người cô để ghi nhớ trong trái tim mình và năm nay cũng vậy. Chỉ trong khoảnh khắc vài tháng, cô giáo dạy văn của tôi đã để lại trong tôi những ấn tượng sâu sắc.

Ắt hẳn các bạn ngồi đây cảm thấy lời của tôi là nghịch lí. Tôi đang học lớp chín thì đáng lí ra tôi phải viết về những thầy cô trong các năm học trước của mình, nhưng tôi lại viết về người cô đang dạy tôi trong năm học này? Có thể đối với những bạn khác, cô chỉ mới đứng lớp trong hai tháng. Nhưng với tôi, cô đã gần bó hơn sáu tháng rồi.

Cô đã dạy văn tôi trong suốt ba tháng hè. Và đó cũng là khoảng thời gian tuyệt vời nhất đối với tôi. Cô là một người rất tận tụy, giảng giải chu đáo cho học sinh. Khi cô giảng bài, giọng nói ấm áp, truyền cảm của cô đã thu hút chúng tôi vào bài học. Cô giảng giải, phân tích từng chi tiết nhỏ nhất của bài học, cho học sinh cảm nhận ý nghĩa của từng chi tiết đó rồi phát triển thành những lời văn sâu sắc, đầy ý nghĩa. Nhờ những bài giảng của cô mà chúng tôi thêm yêu nàng Kiều mười lăm năm lưu lạc, thêm yêu Vũ Nương – người con gái tư dung tốt đẹp. Những bài mà trước đây đọc không hiểu, giờ đây chúng tôi thấy nó mới hay, mới sâu sắc làm sao! Người ta thường nói tiết Văn là tiết ru ngủ nhưng điều kì lạ là khi cô giảng chúng tôi càng cảm thấy thú vị hơn, ý nghĩa hơn. Chắc có lẽ chính nhờ vậy mà cô luôn được học sinh chúng tôi yêu mến.

Khi vào năm học, tôi vui sướng biết bao khi được cô làm chủ nhiệm. Trong vai trò chủ nhiệm, cô trông nghiêm túc hơn hồi hè. Khi lớp hạng cao, cô khuyến khích, khen thưởng, mỗi lần lớp hạng thấp, cô nhắc nhở, động viên lớp cố gắng hơn. Mẹ tôi cũng là một giáo viên chủ nhiệm nên tôi có thể hiểu được sự vất vả, nặng nề thế nào khi đảm nhận chủ nhiệm một lớp cuối cấp. Càng hiểu nỗi vất vả của cô bao nhiêu, tôi càng quyết tâm phải giúp lớp lấy được hạng cao bấy nhiêu. Có thể đối với các lớp khác, tiết chủ nhiệm luôn là tiết nặng nề nhất, bởi tiết đó luôn khiến các bạn khác lo sợ vì bị mắng. Nhưng với lớp tôi, giờ chủ nhiệm lại được nghe những câu chuyện hay, ý nghĩa trong cuộc sống. Tôi yêu những câu chuyện đó vì nó luôn giúp chúng tôi rút ra được những bài học quý giá cho riêng mình. Tôi đã từng đạt giải ba trong kì thi học sinh giỏi lớp tám. Có lẽ vì vậy mà cô kì vọng vào tôi trong kì thi năm nay. Tôi tự hứa mình phải cố gắng hơn, mình phải đấu để không khiến cô thất vọng. Nhưng tôi đã thất bại. Những tưởng cô sẽ la mắng tôi, trách móc tôi, nhưng không. Tôi vẫn nhớ mãi câu nói của cô khuyến khích các bạn trong lớp: “ Cho dù các con thi không đậu cũng đừng buồn, vì các con còn nhiều cơ hội khác để bắt lấy.” Nhưng thật sự cô càng khuyến khích thì tôi lại càng thấy lòng ray rứt hơn. Tôi đã tự hỏi với lòng mình tôi đã cố gắng hết sức chưa, tôi đã tập trung vào môn văn chưa? Mặc dù vậy, cô vẫn không hề la rầy, trách cứ tôi một lời nào mà vẫn dịu dàng động viên, an ủi tôi. Chính điều

đó sẽ là động lực cho tôi bước tiếp và cố gắng, nỗ lực hơn nữa trên con đường học vấn của mình.

Lớp chúng tôi có một bạn tuy hoàn cảnh gia đình khó khăn nhưng học rất giỏi. Cả nhóm chúng tôi tổ chức sinh nhật cho bạn đó nhưng trong lớp lại có bạn nói: “ Tại sao chỉ có sinh nhật bạn đó là tổ chức còn sinh nhật tụi mình thì không tổ chức?” Nghe thấy câu nói đó, cô đã nói: “ Gia cảnh bạn khó khăn, có lẽ mấy năm nay cũng chưa có được một ngày sinh nhật cho mình, tuy ở đây chỉ là một chút gì đó nhỏ thôi nhưng ít nhất cũng khiến bạn cảm thấy vui...” Nói đến đây, cô đã khóc. Nhìn giọt nước mắt của cô rơi xuống mà lòng chúng tôi chạnh lại. Chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, chỉ từ lời nói của cô thôi mà đã khiến chúng tôi hiểu được thế nào là sự sẻ chia, thế nào là ấm áp tình bạn. Giọt nước mắt ấy đã khiến chúng tôi phải nhìn lại mình. Chúng tôi được sống trong hoàn cảnh đầy đủ, may mắn hơn thì tại sao lại không chia sẻ sự may mắn đó cho người bạn của mình để họ cảm thấy lòng ấm áp hơn? Khi nhìn những giọt nước mắt ấy, tôi chợt nhận ra cô không chỉ là một giáo viên tận tụy mà còn là một người đồng cảm với học sinh, luôn cố gắng thấu hiểu học sinh của mình.

Văn của tôi không bóng bẩy, trau chuốt, cũng không đặc sắc như những bài văn mà các bạn đã đọc. Khi tôi viết những dòng cảm nhận này, tôi chẳng nghĩ rằng mình sẽ được giải. Tôi chỉ viết bằng tấm lòng yêu thương, kính trọng cô từ sâu thẳm trong con tim mình. Tôi không nêu tên cô ra vì tôi nghĩ các bạn cũng có thầy giáo, cô giáo dạy văn như tôi và tôi cho rằng cô cũng không thích như vậy.

Sáu tháng, chưa đầy một năm nhưng cô đã để lại trong tôi một ấn tượng sâu sắc. Cô như là nguồn cảm hứng cho những bài văn của tôi và nếu mái trường là ngôi nhà thứ hai thì cô chính là người mẹ thứ hai của tôi. Cô ơi, con cảm ơn cô vì những gì cô đã dành cho con, con sẽ cố gắng để thành công và “gặt được nhiều lúa vàng” trong cuộc sống.

Bài viết về ngày 20/11 – Cô Giáo Của Tôi

“ Lúc ở nhà mẹ cũng là cô giáo

Lúc đến trường cô giáo như mẹ hiền”

Tôi đã có những người mẹ hiền như vậy trong cuộc đời và tôi chắc chắn các bạn cũng sẽ có những người mẹ hiền như tôi ở “ Ngôi nhà thứ hai của mình”. Người mẹ hiền mà tôi hằng yêu quý nhớ nhung và cả lòng biết ơn nữa. Đó chính là cô Thu – Cô giáo chủ nhiệm của lớp tôi.

Cô giáo của tôi còn trẻ lắm, cô chỉ mới ra trường được mấy năm. Nhưng lạ thế không chỉ riêng tôi mà còn các bạn trong lớp cũng rất yêu quý cô và cô cũng rất yêu quý chúng tôi.

Cô tốt đẹp lắm, giảng cô vừa tầm, đầy đặn, khuôn mặt thật tươi tắn, dễ gần. Tôi thích nhất là mỗi lần cô giáo cười , khuôn mặt cô tôi hừng sáng lên, hàm răng trắng đều, đôi môi hồng như thoa son, mắt cô chỉ nhỏ như sợi chỉ, tuy vậy tôi vẫn thấy cô tôi đẹp lắm, có lẽ vì tình yêu thương của tôi dành cho cô. Nên lúc nào tôi cũng thấy cô tôi đẹp nhất.

Tuy thế, cô tôi nghiêm lắm đấy chẳng phải là ở lớp có mấy “ tưởng” tưởng cô hiền nên làm tới, khi cô nghiêm sắc mặt, thì các “vị” nữ lại sợ hãi.

Cô tôi thật sự là “ người mẹ”, “người chị” thứ hai của chúng tôi. Ngoài những kiến thức bài giảng trên lớp, cái gì cô tôi cũng biết, đặc biệt là cô còn lí giải, giảng giải những điều mà chúng tôi chỉ nghĩ và chỉ nghĩ mà thôi.

Thế mà cô cũng biết, cô nói trúng phóc ý nghĩ của chúng tôi, có đôi lúc, tôi thấy cô thật gần gũi, có những lúc tôi cũng như các bạn rất khó nói chuyện với người khác, kể cả mẹ mình, nhưng tôi lại dễ dàng kể cho cô nghe, với giọng tâm tình, thủ thỉ, cô hướng dẫn, giảng giải thậm chí kể những câu chuyện vui để từ đó mọi vướng mắc, ăm ức trong tôi được giải tỏa một cách nhẹ nhàng.

Nói về cô giáo mà lại không kể vai trò của cô, tài năng của cô khi truyền thụ kiến thức thì quả là thiếu sót lớn. Cô giáo của tôi là một giáo viên tuyệt vời, cô dạy môn văn, chương trình văn lớp 7, toàn những bài khó và xa lạ đối với chúng tôi. Tôi thật chật vật, nhiều bài tôi chẳng hiểu gì, nhất là mảng thơ cổ, phần ca dao ai cũng bảo dễ học nhưng cái đầu tằm tối của tôi lại không tưởng tượng để hiểu nổi được. Nhờ cô tôi đã học được những bài học từ những vài ca dao cổ về tình yêu gia đình, tình yêu và niềm tự hào về đất nước quê hương. Tôi còn học được bài học về lòng cảm thông đối với những số phận, cuộc đời của người lao động xưa dưới chế độ phong kiến. Bây giờ thì tôi đã hiểu thế nào về thể thơ cổ, nhờ cô, tôi đã hiểu được cái lạnh lẽo, cô đơn trong tâm trang, nhớ nước thương nhà của bà Huyện Thanh Quan. Cũng là hai cụm từ “ ta với ta” ở hai bài thơ “ Qua đèo ngang” “ Bạn đến chơi nhà”, cô đã chỉ cho tôi thấy được cái hay, cái đẹp của tiếng việt, cái tài của hai nhà thơ khi sử dụng cụm từ đó.

Cảm ơn cô thật nhiều một “người chị”, một “người mẹ” đúng nghĩa của tôi ở trường. Nhờ cô tôi không sợ môn văn này nữa, bước đầu tôi cảm thấy môn học thật hay. Tôi muốn cảm ơn cô nhiều lắm bởi cô không chỉ bớt thời gian để nghe tôi và các bạn nói, cô còn quan sát chúng tôi để điều chỉnh hành vi cũng như lời nói của chúng tôi kịp thời.

Tôi vẫn thường hay nghe mẹ nói với cô : “ ở độ tuổi này: “người lớn không ra người lớn, trẻ con không ra trẻ con , ương ương dở dở, đến kì khó dạy”. Thế mà cô giáo thân yêu của tôi không chỉ quản lí, hướng dẫn, dạy bảo 19 “tiểu quỷ”. Và Chỉ nghe tới đó thôi mới biết thương cô đến nhường nào.

Cô giáo yêu quý của em, sau này lớn lên em có thể gặp nhiều thầy cô nữa nhưng mãi mãi em không thể nào quên cô, quên “ người mẹ” đáng kính thứ hai của mình. Em hứa với cô, em sẽ cố gắng để trở thành một học sinh ngoan, một công dân tốt xứng đáng với sự dạy dỗ và yêu thương của cô.

Đỗ Lê Trí Dũng

Học sinh lớp: 7

Bài viết về ngày 20/11 – Tình Thầy Cô

Từ khi sinh ra đến lúc lớn lên em đã nhận được tình cảm thiêng liêng, rất vô giá của ba, của mẹ. Ba mẹ là người sinh ra và nuôi em lớn khôn. Em tưởng cuộc đời này chỉ có tình yêu thương của bố mẹ thôi. Nhưng từ khi lớn lên cắp sách tới trường, em đã nhận ra bên cạnh bố mẹ còn có những thầy cô giáo hết

lòng, hết sức yêu thương, giúp đỡ và dạy bảo em nên người.

Thầy cô là người giúp đỡ cho học sinh vượt qua những con đường chông gai đang còn nằm ở phía trước. Nhiều người đã từng nói “ thầy cô giống như những người lái đò” phải đưa đuxocj đò từ bờ này sang bờ bên kia. Thầy cô đã dành cả cuộc đời của mình cả tâm huyết để dạy cho những đứa con ngây thơ, khờ dại. Người cha người mẹ thứ hai ấy phải luôn thức khuya soạn giáo án chuẩn bị bài thật tốt để giảng cho học sinh. Và trong tim thầy có một niềm khát khao rất lớn đó là dạy dỗ, uốn nắn làm sao để cho những đứa con này trở thành một công dân tốt để giúp ích cho xã hội và đất nước. Thầy cô không chỉ hi sinh mà còn dành hết tình cảm yêu thương cho những đứa con này để bao bọc truyền đạt hết những kiến thức đó cho chúng em. Và nếu chúng em nắm được những kiến thức này thì em có đủ niềm tin, dũng khí và sức mạnh để chạm đến ước mơ của mình. Mỗi khi mùa hè tới là lúc đó hoa phượng nở, tiếng ve kêu râm ran khắp sân trường. Đối với em, mỗi một năm học bước qua như một bậc thang dẫn lối trên con đường đi đến tương lai. Trong suốt mỗi năm học năm học nào cũng để lại cho chúng em những kỉ niệm khó phai về bạn bè và thầy cô. Nhưng năm mà để lại cho chúng em ấn tượng sâu sắc nhất là năm lớp 5, bạn bè chơi với nhau rất vui và rất đoàn kết. Nhưng người em biết ơn sâu sắc nhất đó chính là cô Thu. Cô giáo chủ nhiệm lớp em. Cô là một nhà giáo luôn chăm lo quan tâm tới em như con ruột của cô vậy. Cô luôn che chở bao bọc cho những tâm hồn nhỏ bé. Mỗi khi đến lớp cô luôn giảng bài hăng hái. Cô nhẹ nhàng và thiết tha truyền bài học vào sâu trong tâm trí em. Trong mỗi bài giảng của cô em thấy mình đắm mình trong từng con sông mát mẻ của quê nhà, hòa nhịp reo ca cùng thiên nhiên có khi tự hào với tư thế hiên ngang cùng lịch sử dân tộc. Hay biết đồng tình ủng hộ những việc làm tốt mà lên án phê phán thói xấu xa, lại có khi cô đưa chúng em đến với thế giới những người lao động gần gũi mà ngập tràn niềm vui, tràn ngập tình thương. Để chúng em thấy tâm hồn mình rộng mở, thêm yêu tha thiết đất

nước mình và tự hào với giống nòi dân tộc. Tuy không phải là môn cô dạy nhưng mỗi khi chúng em khó hiểu, cô tận tình giảng giải cho chúng em. Cô luôn dạy chúng em cách đối nhân xử thế, đạo lý làm người. Cô hay dặn chúng em “ mình có lỗi thì đừng bao giờ đổ lỗi cho người khác mà phải dũng cảm nhận cái sai của mình”. Cô luôn chia sẻ những chuyện vui buồn với chúng em, cô luôn ủng hộ những việc làm đúng và khen thưởng những bạn nào học giỏi. Mỗi khi có lỗi sai cô đều nhắc nhở và khuyên bảo. Cô luôn khuyến khích động viên để mỗi chúng em trở nên mạnh dạn hơn, tự tin vào giá trị bản thân mình.

Cứ mỗi lần đến ngày 20/11, toàn thể học sinh cả nước, học sinh trường APC Đồng Nai lại hân hoan chào mừng ngày Nhà Giáo Việt Nam. Chúng em đã có gắng, nỗ lực thi đua bông hoa điểm 10 để dành tặng cho thầy cô. Em biết không có gì có thể bù đắp nổi công lao khó nhọc của một người thầy. Nhưng hãy cho chúng em bày tỏ một phần nào lòng biết ơn và lòng kính trọng sâu sắc nhất với các thầy cô bằng những lời chúc vô cùng ý nghĩa, những bông hoa. Đặc biệt là những kết quả học tập tốt nhất để tặng các thầy cô. Trên gương mặt của thầy cô giờ đây đang ngập tràn hạnh phúc và nở một nụ cười rất rực rỡ vì những đứa con thân yêu của thầy cô đã nhớ về mình.

Một lần nữa, em xin được hôn lên mái tóc thầy điểm bạc vì bao thế hệ học trò, xin được thầy trách phạt để biết mình còn được yêu thương và xin kính nghiêng thầy trước công ơn to lớn vĩ đại của thầy cô. Nếu không còn được đi học nữa em sẽ nhớ những gì thầy và cô đã dạy. Nhớ đến những chiếc áo dài thướt tha và chiếc áo sơ mi của thầy cô giáo. Nhớ đến những công sức lớn lao và sự bảo ban của thầy cô. Em cảm ơn tất cả thầy cô trong trường APC. Đặc biệt là cô Thu, cảm ơn cô vì mọi thứ và mọi hi sinh cô đã làm cho chúng em. Dù sau này có ở bất cứ phương trời nào nhưng trái tim em vẫn luôn nhớ về những thầy cô của em.

Ăn quả nhớ kẻ trồng cây

Có danh có vọng nhớ thầy khi xưa